

Roma stadfester synet – nummer elleve

Forståelsen av den tredobbelte anvendelsen av profetien: 11. september 2001 og den endelige prøvelsesprosessen for laodikeisk adventisme

Jeff Pippenger
2024-08-30

Slik 11. august 1840 bekreftet de reglene Miller hadde antatt, slik ble det etter 11. september 2001 klart for dem som var villige til å se, at de profetiske prinsippene som var antatt av Future for America, var den sanne bibelske metodologien for det sene regn, slik den er fremstilt i Jesaja kapittel tjueåtte. Anvendelsen av reformlinje på reformlinje, slik den er fremstilt i den hellige historie, fastslo at 11. september 2001 var en gjentakelse av 11. august 1840.

Det ble sett at slik den mektige engelen i Åpenbaringen 10 steg ned i 1840, forebildet han sitt nedstigende i 2001. Begge engler steg ned idet en profeti om islam ble oppfylt. Bevegelsen vokste deretter etter hvert som menn og kvinner reagerte på metodikkens effektivitet. Lederskapet i det laodikeiske Syvendedagsadventistsamfunnet ble forbigått ved endetiden i 1989, og nå trådte denne menighet inn i sin siste prøvelsesprosess, idet Herren begynte å utvelge den tredje engels bevegelse til å være sine talerør i de siste dager.

En fremste regel blant de regler som ble gitt for de siste dager, var den tredobbelte anvendelsen av profetien. Særlig på den tid var den tredobbelte anvendelsen av de tre veene virksom, og den stadfestet så tydelig hendelsen den 11. september 2001. Da denne sannhet ble ærlig gransket, ble de som da ble ledet til Jeremias «gamle stier» av hjerter som søkte sannheten, overbevist om at den profetiske oppfyllelse, sammen med gyldigheten av de regler for profetisk fortolkning som var antatt av den tredje engels bevegelse, var gyldig.

Det ble sett at den korrekte pionerforståelsen av historien om det første ve i Åpenbaringen kapittel ni representerte islam. Den falske profeten Muhammed ble sett som kongen i den historien. I den historien skulle islam angripe Romerriket, og deres krigføringsmåte ble særskilt identifisert som å slå til plutselig og uventet. I den forbindelse ble det forstått at selve islams krigføringsmåte gav de etymologiske røttene til ordet «assassin». I den historien skulle islam skade Romas hærer, og perioden ble avsluttet under linjen av en hundre og femti års tidsprofeti. Da denne tidsprofetien endte den 27. juli 1449, begynte tidsprofetien og historien om det andre ve.

Den begynte enda en tidsprofeti på tre hundre og nittién år og femten dager, som endte den 11. august 1840. I denne historien var den herskeren som representerte Islams profetiske gjerning, Ottman, som hadde vært forutbildet ved Mohammed i den første ves historie. Kapittel ni sier at i den andre ves historie skulle islam drepe Romas hærer. De skulle fortsatt utøve den samme krigføringsmåten, ved å angripe plutselig og uventet, men i denne historien ble kruttet først oppfunnet og tatt i bruk, slik at den andre ve representerte en krigføringsmåte fremstilt ved leiemorderens plutselige angrep, og i tillegg innbefattet den sprengstoff.

Den 11. september 2001 rammet Islams tredje ve plutselig Romas åndelige hærer med sprengladninger. Denne hendelsen markerte begynnelsen på flere linjer av profetisk sannhet, men den var tydelig blitt stadfestet på de to foregående vitners grunnlag, det første og det andre ve. Hendelsen viste klart at på samme måte som bemyndigelsen i Milleritt-historien den 11. august 1840, da Islams profeti om det andre ve ble oppfylt og engelen i Åpenbaringen 10 steg ned, slik markerte det, da Islams profeti om det tredje ve kom, nedstigningen av engelen i Åpenbaringen 18 på denne datoen.

«Hvorfra kommer dette ordet at jeg har erklært at New York skal skylles bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, da jeg så på de store bygningene som reiste seg der, etasje på etasje: 'Hvilke fryktelige scener vil ikke finne sted når Herren reiser seg for å ryste jorden med veldsom kraft! Da skal ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.' Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke noe særlig lys med hensyn til hva som kommer over New York, bare at jeg vet at de store bygningene der en dag vil bli styrtet ned ved Guds makts vending og omveltning. Av det lys som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett berøring av hans mektige kraft, og disse veldige byggverkene vil falle. Scener vil finne sted hvis fryktelighet vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

Bevegelsen Future for America ble da sett, av dem som var villige til å se, som parallellen til Millerittbevegelsen. Islam, det tredje ve, ble fra dette tidspunktet av et hovedelement i budskapet. Inspirasjonen lærte tydelig at når engelen i Åpenbaringen steg ned, ville den sene regn komme.

«Den sene regn skal falle over Guds folk. En mektig engel skal komme ned fra himmelen, og hele jorden skal bli opplyst av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.

Da Løven av Juda stamme begynte å åpne den videre forståelsen av det sene regn, ledet Han sitt folk til Joels bok, som er et hovedreferansepunkt for det sene regn. På det tidspunktet kom noen av de mennene som hadde sluttet seg til bevegelsen etter 11. september 2001, til den konklusjon at insektene i Joel, som ødelegger Guds vintre og leder frem til oppvåkningen ved midnattsropet, representerte islam. De kunne ikke eller ville ikke se at insektene representerte Roma.

Det sterke lyset som var blitt tilveiebrakt ved å erkjenne profetiens tredobbelte anvendelse med hensyn til de tre veene, tilføyde en uviet logisk støtte til deres påstand om at insektene representerte islam. Som alltid er tilfellet, finner det sted en forvrengning av Skriftene når først en privat tolkning får innpass, i et forsøk på å opprettholde den falske forutsetningen. I deres arbeid med å opprettholde sitt syn viste de at de ikke forstod prinsippet om type og mottype.

I teologiske og bibelske studier brukes begrepene «type» og «antitype» for å beskrive et forhold mellom to elementer, der det ene foregriper eller varsler det andre. Dette begrepet faller ofte inn under de bredere kategoriene «skygge» og «substans».

En type er en hendelse, person eller institusjon i Det gamle testamente som foregriper eller varsler om en tilsvarende hendelse, person eller institusjon i Det nye testamente. Den fungerer som en symbolsk forløper. Antitypen er oppfyllelsen eller virkeliggjørelsen av typen. Den er den virkelighet som ble varslet ved typen. Begrepene «skygge» og «substans» svarer til forholdet

mellom type og antitype. «Skyggen» representerer (typen), mens «substansen» representerer (antitypen).

La derfor ingen dømme dere når det gjelder mat eller drikke, eller med hensyn til høytid, nymånedag eller sabbater. Disse er en skygge av de kommende ting, men legemet hører Kristus til. Kolosserne 2:16, 17.

For loven, som har en skygge av de kommende goder, og ikke tingenes egentlige bilde, kan aldri ved de samme ofre, som de stadig frambærer år etter år, fullkommengjøre dem som trer fram. Hebreerne 10:1.

I kontroversen etter 11. september 2001 om Joel, og den rette identifikasjonen av det pavelige Roma som symbolisert ved fire insekter, og dermed som en skissering av den gradvise ødeleggelsen av laodikeisk adventisme, la de som argumenterte for at insektene var islam, ikke bare en usanitifisert vekt på den tredobbelte anvendelsen av de tre veene, men de pekte også på forbilder som pekte frem mot Romas motbilde, og hevdet at disse forbildene faktisk identifiserte islam. Ved å gjøre dette gav de bevis for at de enten ikke virkelig forstod prinsippet om forbildet og motbildet, eller at de mente at en uriktig fremstilling av forbildene var et verdig middel for å rettferdiggjøre målet.

I den nåværende striden om Roma foreligger det atter bevis for at de som fastholder den feilaktige oppfatningen at «røverne» i Daniel kapittel elleve, vers fjorten, er Amerikas forente stater, ikke på korrekt vis forstår verken profetiens tredobbelte anvendelse eller prinsippet om type og motbilde.

Når de som hevder at «røverne» er Amerikas forente stater, søker å opprettholde sitt standpunkt, benytter de en anvendelse av en trippelanvendelse av de tre Rom, for angivelig å bevise at det moderne Roma, den tredje manifestasjonen av Roma, er Amerikas forente stater. I tillit til at de ikke med hensikt avlegger falskt vitnesbyrd, og at de bare gir uttrykk for en blind uvitenhet om reglene for en trippelanvendelse av profeti, benytter de et profetisk kjennetegn ved de to første Rom og hevder at et kjennetegn ved Romas historie identifiserer det moderne Roma.

Det hedenske Roma er den første av tre profetiske oppfyllelser av Roma. I Daniel kapittel åtte er det hedenske Roma det maskuline lille hornet. I kapittel to er det hedenske Roma statsmakt. I Daniel 7 deler det hedenske Roma seg i et tifoldig rike.

Romas andre manifestasjon er det pavelige Roma, som i kapittel åtte er det feminine lille hornet, og som er kirkepolitikk i kapittel to, og som er hornet som taler bespottelser og rykker opp tre horn i kapittel sju. Det hedenske Roma er en enhetlig makt, men det pavelige Roma er en todelt makt, som representerer den pavelige kirke som herskende over statsmakten i de foregående politiske strukturene i det hedenske Roma. I 1798 mottok den pavelige makten sitt dødelige sår, men den opphørte ikke å være en kirke; den opphørte bare å være et dyr i Bibelens profeti, for den sivile makten den tidligere hadde kontrollert, ble fjernet.

Det andre Roma er det pavelige Roma, og det fungerte bare som en makt (dyr) i Bibelens profeti når det hadde evnen til å kontrollere statsmakten for å gjennomføre sine blasfemiske planer. Det første Roma var en enkeltstående makt, det andre Roma var en todelt makt, og det tredje Roma er

en tredelt makt. Romas tre manifestasjoner styres av de samme prinsippene som enhver tredobbelt anvendelse av profeti. Profetisk sett finnes det tre verop, tre Babylon, tre Roma og tre Elia. Når det gjelder type og mottype, er de to første manifestasjonene i enhver av de tredobbelte anvendelsene typer som gir skyggen av den tredje oppfyllelsen, som er mottypen og substansen i den tredobbelte anvendelsen av profeti.

Når det gjelder Roma, viser kjennetegnene ved de to første Roma at både det hedenske og det pavelige Roma gav tittelen Pontifex Maximus til sin hersker. Derfor ville tittelen til herskeren over det moderne Roma være Pontifex Maximus, en tittel som aldri er blitt tillagt noen president i Amerikas forente stater. De to første Roma ville overvinne tre geografiske hindringer for å etablere myndigheten på tronen i sin særlige historiske periode. Det finnes ingen beviser for at Amerikas forente stater overvant tre geografiske hindringer i tiden frem til 1798.

De to første Rom-rikene hadde et bestemt tidsrom angitt for når de skulle herske med overhøyhet. I Daniel elleve, vers tjuefire, blir det hedenske Roma identifisert som herskende i en «tid», eller tre hundre og seksti år, noe det gjorde fra slaget ved Actium i 31 f.Kr. til året 330 e.Kr. Gjentatte ganger blir det pavelige Roma identifisert som herskende i tolv hundre og seksti år etter at de tre hornene ble fjernet, fra 538 til 1798. I Jesaja kapittel tjuetre blir De forente stater identifisert som regjerende i sytti symbolske år, som dagene til én konge, men det fjernet aldri tre geografiske hindringer i forkant av sitt styre i sytti symbolske år.

Det moderne Roma fremstilles som å overvinne de tre geografiske hindringene: kongen i sør, det herlige land og Egypt, i Daniels bok kapittel elleve, vers førti til førtito; og når disse tre hindringene er beseiret og brakt inn under Romas herredømme, danner de deretter den trefoldige forening av dragen, dyret og den falske profet. Johannes opplyser oss også om at det pavelige dyrets dødelige sår blir leget, og at det deretter hersker i førtito symbolske måneder.

Og jeg så et av dets hoder likesom såret til døden; og dets dødelige sår ble leget. Og all jorden undret seg over dyret. Og de tilbad dragen, som gav dyret makt; og de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret? Hvem er i stand til å føre krig mot det? Og det ble gitt det en munn som talte store ord og spott; og det ble gitt det makt til å fortsette i førtito måneder. Åpenbaringen 13:3–5.

Dyret som hersker i førtito symbolske måneder etter at dets dødelige sår er leget, er den romerske makt.

Profetien i Åpenbaringen 13 erklærer at den makten som fremstilles ved dyret med horn som et lam, skal få «jorden og dem som bor på den» til å tilbe pavedømmet — her symbolisert ved dyret «som lignet en leopard». ... I både den gamle og den nye verden vil pavedømmet motta hyllest i den ære som gis søndagsinstitusjonen, som utelukkende hviler på den romerske kirkes autoritet.» The Great Controversy, 578.

Det hedenske, det første Rom, hersket suverent i tre hundre og seksti år i oppfyllelse av Daniel kapittel elleve, vers tjuefire, og det gjorde det etter at det hadde fjernet tre geografiske hindringer i oppfyllelse av Daniel kapittel åtte, vers ni.

Det pavelige, det annet Roma, hersket suverent i tolv hundre og seksti år til oppfyllelse av flere skriftsteder, og det gjorde det etter at det fjernet tre geografiske hindringer til oppfyllelse av Daniel kapittel syv, vers åtte og tjue.

Det moderne Roma overvinner sydens konge i vers førti av Daniel elleve, og deretter, i vers førtien, overvinner det det herlige landet, og i vers førtito overvinner det Egypt. Det moderne Roma er nordens konge i Daniel kapittel elleve.

Det hedenske, det første Roma, var en forfølgende makt, og det pavelige, det andre Roma, var en forfølgende makt, og derfor vil det moderne Roma være en forfølgende makt.

De forente stater vil ta del i den tredje forfølgelsen som utføres av det moderne Roma, men dette identifiserer ikke De forente stater som den pavelige makt; det identifiserer ganske enkelt et kjennetegn ved De forente staters forhold til den pavelige makt i de siste dager.

De som ønsker å hevde at De forente stater er «røverne av ditt folk» i de siste dager, benytter den tredobbelte anvendelsen av de tre Rom for feilaktig å identifisere De forente stater. Den mangelfulle metoden de benytter i sammenhengen av en tredobbel anvendelse, bygger på å identifisere et kjennetegn ved de to første Rom og deretter insistere på at et profetisk kjennetegn ved Roma, og ikke Roma selv, er det tredje Roma.

De identifiserer Konstantins første historiske søndagslov i år 321 e.Kr., og deretter det pavelige Romas søndagslov i år 538 e.Kr., for å hevde at den snart kommende søndagsloven i USA definerer USA som det moderne Roma, og de sammenblander også sin feilaktige anvendelse ved å knytte Jesu advarsel om å flykte når «ødeleggelsens styggedom», som det er talt om ved Daniel, viser seg, til søndagsloven. Den «ødeleggelsens styggedom» som Jesus talte om, peker på to søndagslover i de siste dager, men det er en helt annen symbolikk ved at det er en advarsel om å flykte, ikke advarselen om å sky dyrets merke. Deres feilaktige oppfatning berører ikke engang at det finnes to bestemte søndagslover i de siste dager.

Når dere da ser ødeleggelsens styggedom, som profeten Daniel har talt om, stå på hellig sted – den som leser, han forstå det – da må de som er i Judea, flykte til fjellene. Den som er på taket, må ikke gå ned for å hente noe ut av huset sitt. Heller ikke må den som er ute på marken, vende tilbake for å hente klærne sine. Ve over dem som er med barn, og dem som gir bryst i de dager! Men be om at flukten deres ikke må skje om vinteren, heller ikke på sabbaten. Matteus 24:15–20.

«Ødeleggelsens styggedom, som profeten Daniel har talt om,» var et tegn som Jesus gav sitt folk, og som viste dem når de skulle flykte fra den kommende ødeleggelsen av Jerusalem, idet det hedenske Roma beleiret og deretter ødela helligdommen og byen fra år 66 til år 70 e.Kr.

«Jesus forkynnte for de lyttende disiplene de dommer som skulle ramme det frafalne Israel, og særlig den gjengjeldende hevn som ville komme over dem for deres forkastelse og korsfestelse av Messias. Uomtviselige tegn ville gå forut for det fryktelige klimaks. Den fryktede time ville komme plutselig og raskt. Og Frelseren advarte sine etterfølgere: ‘Når I da ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som det er talt om ved profeten Daniel, stå på hellig grunn,

(den som leser, han forstå det:) da må de som er i Judea, flykte til fjellene.' Matteus 24:15, 16; Lukas 21:20, 21. Når romernes avgudiske faner ble reist på den hellige grunn, som strakte seg noen stadier utenfor bymurene, da skulle Kristi etterfølgere finne trygghet i flukten. Når varselsmerket ble sett, måtte de som ville unnsnippe, ikke gjøre noe opphold....»

«Ikke én kristen omkom i Jerusalems ødeleggelse. Kristus hadde gitt sine disipler advarsel, og alle som trodde hans ord, våket etter det lovede tegn.... Uten opphold flyktet de til et trygt sted — byen Pella, i landet Perea, på den andre siden av Jordan.» The Great Controversy, 25, 30.

Da året 538 nærmet seg, erkjente de kristne i den tid at kirken var blitt fordervet ved et kompromiss med hedenskapets religion, og på grunnlag av Kristi advarsel, og i forbindelse med det lys som ble gitt gjennom apostelen Paulus' vitnesbyrd i 2 Thessalonikerbrev kapittel to, flyktet de inn i den profetiske ørken i de ett tusen to hundre og seksti år.

«Men før Kristi komme skulle viktige utviklinger i den religiøse verden, forutsagt i profetien, finne sted. Apostelen erklærte: «La dere ikke så snart rokke i sinnet eller skremme, verken ved ånd eller ved ord eller ved brev som om det var fra oss, som om Kristi dag stod for døren. La ingen bedra dere på noen måte; for den dagen kommer ikke uten at frafallet først kommer, og syndens menneske blir åpenbart, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller tilbes, så han setter seg i Guds tempel som Gud og utgir seg for å være Gud.»

«Paulus' ord skulle ikke mistolkes. Det skulle ikke læres at han, ved en særskilt åpenbaring, hadde advart tessalonikerne om Kristi umiddelbare komme. Et slikt standpunkt ville skape forvirring i troen; for skuffelse fører ofte til vantro. Apostelen advarte derfor brødrene mot å ta imot noe slikt budskap som om det kom fra ham, og han gikk videre med å understreke det faktum at den pavelige makt, så klart beskrevet av profeten Daniel, ennå skulle reise seg og føre krig mot Guds folk. Inntil denne makt hadde fullført sitt dødelige og gudsbespottelige verk, ville det være forgjeves for menigheten å se fram til sin Herres komme. 'Husker dere ikke,' spurte Paulus, 'at da jeg ennå var hos dere, sa jeg dere dette?''»

«Forferdelige var de prøvelser som skulle hjemsøke den sanne kirke. Allerede på den tid da apostelen skrev, hadde «lovløshetens hemmelighet» begynt å virke. De utviklinger som skulle finne sted i fremtiden, skulle være «etter Satans virksomhet med all makt og tegn og løgnens undergjerninger, og med all urettferdighetens forførelse hos dem som går fortapt.»

«Særlig alvorlig er apostelens uttalelse angående dem som ville nekte å ta imot 'kjærligheten til sannheten'. 'Derfor,' erklærte han om alle som med vilje forkaster sannhetens budskap, 'skal Gud sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, for at de alle skal bli fordømt, de som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdigheten.' Mennesker kan ikke ustraffet forkaste de advarsler som Gud i sin barmhjertighet sender dem. Fra dem som fortsetter å vende seg bort fra disse advarsler, trekker Gud sin Ånd tilbake og overlater dem til de bedrag som de elsker.» Apostlenes gjerninger, 265, 266.

Kompromisset mellom hedenskapen og kirken var varselsignalet som fikk de kristne i den tidsalder til å skille seg fra det pavelige Roma, men det bør bemerkes at det lyset Paulus bidro med til Jesu

advarsel om å flykte, er det samme avsnittet som William Miller kom til å forstå slik at «det daglige» i Daniels bok representerte det hedenske Roma. Det profetiske forholdet mellom at det hedenske Roma holdt tilbake, og deretter falt fra for at det pavelige Roma skulle stige opp på tronen, var en sannhet som måtte forstås, for følgene av ikke å erkjenne det profetiske forholdet ville bringe kraftig villfarelse over dem som ikke elsket denne sannheten. Søster White omtaler den samme historien:

«Det krevde en fortvilet kamp for at de som ville være trofaste, skulle stå fast mot de bedrag og vederstyggeligheter som var forkledd i prestelige gevanter og innført i kirken. Bibelen ble ikke godtatt som troens standard. Læren om religionsfrihet ble kalt kjetteri, og dens tilhengere ble hatet og forfulgt.

«Etter en lang og hard konflikt besluttet de trofaste få å oppløse ethvert fellesskap med den frafalne kirken dersom hun fortsatt nektet å frigjøre seg fra løgn og avgudsdyrkelse. De så at adskillelse var en absolutt nødvendighet dersom de ville adlyde Guds ord. De våget ikke å tolerere villfarelser som var skjebnesvangre for deres egne sjeler, og å gi et eksempel som ville sette troen hos deres barn og barnebarn i fare. For å sikre fred og enhet var de rede til å gjøre enhver innrømmelse som var forenlig med troskap mot Gud; men de følte at selv fred ville bli kjøpt for dyrt dersom prinsippet ble ofret. Hvis enhet bare kunne sikres ved kompromiss med sannhet og rettferdighet, da la det heller bli uenighet, ja endog krig.» The Great Controversy, 45, 46.

Det profetiske forholdet mellom Amerikas forente stater og pavedømmet i de siste dager er blitt forbildet og understreket ved Paulus' identifikasjon av forholdet mellom hedensk og pavelig Roma i tiden frem mot år 538 e.Kr. I den trefoldige anvendelsen av Roma oppfylte hedensk Roma Jesu ord, som identifiserer ødeleggelsens styggedom som et tegn til å flykte, og pavelig Roma oppfylte også Jesu ord. Søster White identifiserer enda en oppfyllelse av Kristi ord.

«Det er ikke nå tid for Guds folk å feste sine hengivenheter til verden eller samle sine skatter der. Tiden er ikke langt borte da vi, lik de første disiplene, vil bli tvunget til å søke tilflukt på øde og ensomme steder. Slik Jerusalems beleiring ved de romerske hærene var signalet til flukt for de judeiske kristne, slik vil vår nasjons maktovertakelse gjennom dekretet som håndhever den pavelige sabbat, være en advarsel for oss. Da vil tiden være inne til å forlate de store byene, som en forberedelse til å forlate de mindre for tilbaketrukne hjem på avsides steder blant fjellene.» Testimonies, bind 5, 464.

For de kristne på Kristi tid identifiserte advarselen når de skulle flykte fra Jerusalem. I det femte og sjette århundre ledet advarselen de kristne til å flykte ut i ødemarken.

Og kvinnen flyktet ut i ørkenen, hvor hun har et sted som er gjort i stand for henne av Gud, for at de der skulle fø henne i tusen to hundre og seksti dager. ... Og kvinnen fikk de to vingene av den store ørnen, for at hun skulle fly ut i ørkenen til sitt sted, hvor hun blir næret en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens åsyn. Og slangen skjøt vann ut av sin munn som en flod etter kvinnen, for å rive henne med i floden. Men jorden hjalp kvinnen, og jorden åpnet sin munn og slukte floden som dragen hadde skutt ut av sin munn. Og dragen ble vred på kvinnen og gikk bort for å føre krig mot resten av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi

vitnesbyrd. Åpenbaringen 12:6, 15–17.

Jesus illustrerer alltid enden på en ting ved begynnelsen av tingen, for Han er Alfa og Omega. Advarselen om ødeleggelsens styggedom i det pavelige Romas historie ble erkjent da den pavelige makt ble erkjent som stående på det hellige sted.

Advarselen er nedtegnet av Matteus, Markus og Lukas, og hver henvisning har en liten ordmessig variasjon. Matteus sier: «Når dere derfor ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, stå på hellig sted», og Markus sier: «når dere ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, stå der den ikke burde.» Lukas sier: «når dere ser Jerusalem omringet av hærer, da skal dere vite at dets ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea, flykte til fjellene.»

Alle tre vitnesbyrdene gjelder samlet. I en mer spesifikk anvendelse viser Lukas' henvisning til at Jerusalem blir omringet av hærer, til advarselen om at da det hedenske Roma begynte sin beleiring av Jerusalem i år 66 e.Kr., skulle de kristne som fremdeles befant seg i Jerusalem, straks flykte. Matteus' henvisning til «det hellige sted» svarer til at Paulus identifiserer «syndens menneske», som «sitter i Guds tempel og utgir seg selv for å være Gud», og således representerer den pavelige oppfyllelsen av «ødeleggelsens styggedom». Markus identifiserer ødeleggelsens styggedom stående der den ikke burde stå, og dette svarer til advarselen om å flykte som ble gitt til adventismen i de siste dager. To av advarslene er knyttet til påbudet om at den som leser advarselen, skal forstå, og de henvender seg alle til et tegn som skulle underrette de kristne i den aktuelle tidsalder om å flykte.

Den feilaktige anvendelsen av en tredobbel anvendelse, som blir feil fremstilt av dem som hevder at «røverne blant ditt folk» er De forente stater, fastslår at når «ødeleggelsens styggedom» oppfylles ved søndagsloven i De forente stater, så viser den søndagsloven som da blir håndhevet, at De forente stater er det moderne Roma, for både det hedenske og det pavelige Roma håndhevet tidligere en søndagslov.

Problemet med den feilaktige anvendelsen er at søndagsloven i det hedenske Roma fant sted i år 321 e.Kr., mens det hedenske Romas oppfyllelse av «ødeleggelsens styggedom» ble fullbyrdet i år 66 e.Kr., 255 år før søndagsloven av 321 e.Kr. Slik var også det kompromisset som frembrakte «syndens menneske», allerede i ferd med å finne sted på Paulus' tid, han som sa: «lovløshetens hemmelighet er alt virksom», mens den pavelige søndagsloven kom mer enn fire århundrer senere. De to første vitnene i en tredobbel anvendelse av profetien fastslår kjennetegnene ved den tredje oppfyllelsen i de siste dager. «Ødeleggelsens styggedom» i de siste dager representerer, på grunnlag av to historiske vitner og tre bibelske nedtegnelser av Kristi ord, en advarsel om å flykte, ikke håndhevelsen av en søndagslov.

I den neste artikkelen vil vi redegjøre for hvorfor anvendelsen er feilaktig i lys av de etablerte reglene knyttet til en tredobbel anvendelse av profetien, og hvorfor identifiseringen av søndagsloven i sammenheng med advarselen gitt av Kristus er en feilfremstilling av den profetiske historien.

«Dette kompromisset mellom hedenskap og kristendom resulterte i utviklingen av ‘syndens menneske’, som i profetien er forutsagt å stå Gud imot og opphøye seg over Gud. Dette gigantiske systemet av falsk religion er et mesterverk av Satans makt—et monument over hans anstrengelser for å sette seg på tronen og herske over jorden etter sin vilje.» The Great Controversy, 50.